

Kniha Daniel — číslo sto padesát

Výklad Ezechiele 37 a jeho význam pro poslední dny

Jeff Pippenger

2024-03-21

Poté, co Ezechiel popisuje proces, v němž se dva národy stanou jedním, uvádí, že nad tímto národem bude vládnout král David, že s nimi uzavře smlouvu a že jeho příbytek bude mezi nimi.

A již se nebudou více poskvrňovat svými modlami ani svými ohavnostmi, ani žádnými svými přestoupeními; ale vysvobodím je ze všech jejich příbytků, v nichž zhřešili, a očistím je; i budou mým lidem a já budu jejich Bohem. A David, můj služebník, bude nad nimi králem, a všichni budou mít jednoho pastýře; budou také chodit podle mých soudů, zachovávat má ustanovení a činit je. A budou přebývat v zemi, kterou jsem dal Jákobovi, svému služebníku, v níž přebývali vaši otcové; a budou v ní přebývat oni i jejich synové a synové jejich synů navěky; a David, můj služebník, bude jejich knížetem navěky. Nadto s nimi uzavřu smlouvu pokoje; bude to s nimi smlouva věčná; a usadím je, rozmnožím je a postavím svou svatyni uprostřed nich navěky. Také můj příbytek bude s nimi; ano, já budu jejich Bohem a oni budou mým lidem. I pohané poznají, že já Hospodin posvěcuji Izraele, až bude má svatyně uprostřed nich navěky. Ezechiel 37,23–28.

Ezechiel, kapitola třicátá sedmá, podává velmi podrobný výklad zapečetování sto čtyřiceti čtyř tisíc. Ty dvě hole, které se mají stát jedním národem, když se božství spojí s lidstvem, a budou mít nad sebou krále. Tím jedním národem je Boží církev posledních dnů, totiž sto čtyřicet čtyři tisíc. Ty dvě hole jsou dvě období rozptýlení severního a jižního království Izraele. Tyto dvě hole jsou tím, co Pavel označuje jako „tělo“, když také Krista označuje za „hlavu“ onoho těla. Ezechiel označuje Pavlovu „hlavu“ jako „krále Davida“ a „tělo“ jako „jeden národ“.

V poselství, které bylo adventismu poskytnuto roku 1856, jak je znázorněno v nedokončené sérii o „sedmi časech“ od Hirma Edsona z roku 1856, odkazuje Edson na prorocký výrok Izajáše, sedmé kapitoly, o šedesáti pěti letech jako na biblický referenční bod pro počáteční body obou období sedmi časů. Časové proroctví o šedesáti pěti letech je zasazeno do záhadného kontextu, podobně jako pasáže v knize Zjevení, které říkají: „kdo má uši, slyš.“ Máte-li oči, které mohou vnímat, a uši, které mohou rozumět, je v oné pasáži něco velmi podivuhodného.

Nebo hlavou Sýrie jest Damašek a hlavou Damašku Recín; a ještě za pětadesát let bude Efraim rozdrcen, takže již nebude lidem. A hlavou Efraima jest Samaří a hlavou Samaří syn Remaljášuv. Nebudete-li věřit, jistě neobstojíte. Izajáš 7,8–9.

Proroctví o šedesáti pěti letech začalo v roce 742 př. Kr. a v průběhu těchto šedesáti pěti let, o devatenáct let později, v roce 723 př. Kr., bylo severní království Izraele odvečeno do asyrského zajetí, a když tato léta skončila v roce 677 př. Kr., byl Manases odveden do babylónského zajetí. Těchto šedesát pět let bylo také znázorněno v naplněních konce rozptýlení obou národů, které se měly v Ezechielově vyprávění stát jedním prutem. Označovaly po řadě roky 1798, 1844 a 1863. Ve

verších, které určují poselství odmítnuté v roce 1863, je zvláštní prorocké zjevení, do něhož je toto proroctví zasazeno.

Je to zjevení, že „hlavou“ národa je jeho hlavní město a že „hlavou“ hlavního města je král. Poskytuje tomuto zjevení dvě svědectví a poté přivádí celé proroctví i zjevení k závěru hádankovitým výrokem: „Nebudete-li věřit, jistě neobstojíte.“ Nebudete-li věřit, že král je hlavou a že hlavou je hlavní město, pak neobstojíte.

Ezechielův národ, který vzniká spojením dvou holí severního a jižního království, měl mít krále, jenž je hlavou, jíž je hlavní město národa. Celý oddíl u Ezechiele hovoří o prorockých charakteristikách zapečetění sto čtyřiceti čtyř tisíc, které představuje spojení božství s lidstvím během období troubení sedmé trumpetě islámu třetího běda.

Dny troubení sedmé polnice v desáté kapitole Zjevení začaly tehdy, když „času více nebude“, což bylo 22. října 1844, kdy přišel třetí anděl. V tom okamžiku Jan zakusil hořkost onoho data a tehdy a tam mu bylo řečeno, aby změřil chrám, avšak aby pominul dějiny tisíce dvou set šedesáti let pošlapávání svatyně a zástupu, neboť toto období bylo dáno pohanům.

A anděl, kterého jsem viděl stát na moři i na zemi, pozdvihl svou ruku k nebi a přísahal při tom, který žije na věky věků, který stvořil nebe i to, co je v něm, i zemi i to, co je na ní, i moře i to, co je v něm, že času již více nebude; ale ve dnech hlasu sedmého anděla, až začne troubit, bude dokonáno tajemství Boží, jak je oznámil svým služebníkům prorokům. A hlas, který jsem slyšel z nebe, ke mně znovu promluvil a řekl: Jdi a vezmi tu otevřenou knížku z ruky anděla, který stojí na moři i na zemi.

I přistoupil jsem k andělu a řekl jsem mu: Dej mi tu knížku. I řekl mi: Vezmi ji a sněž ji; v tvém břiše zhořkne, ale v tvých ústech bude sladká jako med. I vzal jsem tu knížku z ruky anděla a snědl jsem ji; a v mých ústech byla sladká jako med, ale jakmile jsem ji snědl, mé břicho zhořklo. I řekl mi: Musíš znovu prorokovat před mnoha národy a kmeny a jazyky a králi. A byla mi dána třtina podobná prutu; a anděl stál a říkal: Vstaň a změř chrám Boží i oltář i ty, kteří se v něm klanějí. Ale nádvoří, které je vně chrámu, vynech a neměř je, neboť bylo dáno pohanům; a svaté město budou po čtyřicet dva měsíce šlapat nohama. Zjevení 10,5–11,2.

Chrám, který měl Jan 22. října 1844 změřit, byl chrámem, v němž byli „ti, kdo se v něm klanějí“. Nádvoří mělo být vynecháno. Chrám, který má oltář a v němž jsou také bohoslužebníci, je svatyní nebeského svatostánku. Na nádvoří byl oltář, avšak ten měl být vynechán, takže jediným dalším oltářem v Boží svatyni je kadidlový oltář, který se nachází ve svatyni. Při příchodu třetího anděla v roce 1844, který předznamenával příchod třetího anděla na počátku doby zapečetování 11. září 2001, se chrám skládal pouze ze dvou oddělení.

Svatyně byla symbolem církve, kterou Pavel označuje jako tělo, a velesvatyně byla symbolem hlavy těla. Svatyně je symbolem lidství a velesvatyně je symbolem božství. Oltář a dým, který vystupoval z oltáře, jenž stoupal vzhůru a vstupoval do velesvatyně, představují bod, v němž se lidství spojovalo s božstvím. Lidstvo může do velesvatyně vstoupit pouze vírou, avšak zkušenost věrných se nachází ve svatyni.

Tam mají jíst Boží slovo, jak je znázorněno chleby na stole předkladných chlebů. Tam mají nechat své světlo zářit před lidmi a oslavovat svého nebeského Otce, jak je znázorněno sedmiramenným svícem, o němž jsme poučeni, že představuje církev. Tam se mají spojovat s božstvím, zatímco jejich modlitby vystupují spolu se zásluhami Krista až do samé přítomnosti Božské bytosti.

Od roku 1798 do roku 1844 Architekt chrámu vztyčoval chrám lidství, který zamýšlel spojit se svým chrámem božství, avšak lidství se vzbouřilo. Od roku 2001 znovu vztyčuje chrám lidství, představovaný jako sto čtyřicet čtyři tisíc. Podle Ezechiele má nad národem kralovat „král David“, který je proměněn z údolí mrtvých suchých laodicejských kostí v mocné vojsko, jež je při brzy přicházejícím nedělním zákonu pozdviženo jako korouhev.

Jižní království Judovo bylo místem, kde se nacházelo hlavní město Jeruzalém, a národ, král i hlavní město představují „hlavu“. Neuvěříte-li, jistě neobstojíte. Ve vztahu mezi severním a jižním královstvím bylo Judsko „hlavou“; bylo tam sídlo hlavního města a je to město, které si Hospodin vyvolil, aby tam položil své jméno. Severní království bylo „tělem“. Kvůli Šalomounovu odpadnutí Hospodin povstlal protivníky proti Šalomounovi. Jedním z těchto protivníků byl Jeroboám, který se stal prvním králem rozděleného severního království Izraele.

I Jaroboám, syn Nebatův, Efrajimovec ze Sereďy, služebník Šalomounův, jehož matka se jmenovala Cerua, žena vdova, i on pozdvihl svou ruku proti králi. A toto bylo příčinou, proč pozdvihl svou ruku proti králi: Šalomoun vystavěl Millo a opravil trhliny města Davida, svého otce. A ten muž Jaroboám byl udatný rek; a když Šalomoun viděl toho mladíka, že je pilný, ustanovil jej správcem nade vším břemenem domu Josefova. I stalo se v tom čase, když Jaroboám vyšel z Jeruzaléma, že jej na cestě našel prorok Achijáš Šíloský; a byl oděn novým pláštěm; a oni dva byli sami na poli. Tu Achijáš uchopil nový plášť, který měl na sobě, a roztrhl jej na dvanáct kusů. A řekl Jaroboámovi: Vezmi si deset kusů; neboť tak praví Hospodin, Bůh Izraele: Hle, vytrhnu království z ruky Šalomounovy a dám tobě deset pokolení; (ale jedno pokolení zůstane jemu pro služebníka mého Davida a pro Jeruzalém, město, které jsem si vyvolil ze všech pokolení Izraele:)

Protože mě opustili a klaněli se Aštoret, bohyni Sidónanů, Kemošovi, bohu Moábců, a Milkómovi, bohu synů Amónových, a nechodili po mých cestách, aby činili to, co je správné v mých očích, a zachovávali má ustanovení a má nařízení, jako to činil David, jeho otec. Avšak neodejmu z jeho ruky celé království, nýbrž učiním jej knížetem po všechny dny jeho života pro Davida, svého služebníka, kterého jsem vyvolil, protože zachovával má přikázání a má ustanovení. Ale království vezmu z ruky jeho syna a dám je tobě, a to deset kmenů. A jeho synovi dám jeden kmen, aby David, můj služebník, měl vždy přede mnou světlo v Jeruzalémě, městě, které jsem si vyvolil, abych tam položil své jméno. 1 Královská 11,26–36.

Národ, který vznikl, když Ezechiel spojil dvě hole, měl mít za krále „Davida“, a David vládl z Jeruzaléma, hlavního města, které si Bůh zvolil k tomu, aby tam vložil své jméno. Deset severních kmenů bylo symbolem těla a Jeruzalém byl symbolem hlavy. Pro hříchy Manasesovy byl Juda roku 677 př. Kr. odvezen do babylónského zajetí, čímž započalo rozptýlení „sedmi časů“ proti jižnímu království. V té době Hospodin Jeruzalém zavrhl.

Avšak Hospodin se neodvrátil od prudkosti svého velikého hněvu, jímž vzplanul proti Judovi pro všechna popouzení, jimiž ho Manases popouzel. A Hospodin řekl: Také Judu odstraním od své tváře, jako jsem odstranil Izraele, a zavrhu toto město Jeruzalém, které jsem vyvolil, i dům, o němž jsem řekl: Tam bude mé jméno. 2 Královská 23,26.27.

Bylo to v „domě“ v Jeruzalémě, kde se rozhodl vložit své jméno, a město i dům byly zavrženy, avšak skrze Zachariáše bylo dáno zaslíbení, že si Hospodin Jeruzalém znovu vyvolí.

I odpověděl anděl Hospodinův a řekl: Hospodine zástupů, dokdy se ještě nesmiluješ nad Jeruzalémem a nad judskými městy, na která se hněváš již těchto sedmdesát let? A Hospodin odpověděl andělu, který se mnou mluvil, slovy dobrými a potěšujícími. I řekl mi anděl, který se mnou rozmlouval: Volej a řekni: Toto praví Hospodin zástupů: Horlím pro Jeruzalém a pro Sion velikou horlivostí. A velice se hněvám na národy, které žijí v bezpečí; neboť když jsem se hněval jen málo, ony napomáhaly pohromě. Proto toto praví Hospodin: Navrátil jsem se k Jeruzalému s milosrdenstvím; můj dům v něm bude vystavěn, praví Hospodin zástupů, a nad Jeruzalémem bude natažena měřicí šňůra.

Volej dále a řci: Toto praví Hospodin zástupů: Má města se ještě rozhojní pro dobro, a Hospodin ještě potěší Sión a ještě vyvolí Jeruzalém. I pozdvihl jsem své oči a viděl jsem, a hle, čtyři rohy. I řekl jsem andělu, který se mnou mluvil: Co je toto? A on mi odpověděl: To jsou rohy, které rozptýlily Judu, Izraele a Jeruzalém. Potom mi Hospodin ukázal čtyři kováře. I řekl jsem: Co tito přišli činit? A on promluvil řka: To jsou rohy, které rozptýlily Judu, takže nikdo nepozvedl svou hlavu; ale tito přišli, aby je postrašili, aby srazili rohy pronárodů, které pozvedly svůj roh proti zemi Judově, aby ji rozptýlily.

Opět jsem pozdvihl své oči a viděl jsem, a hle, muž, v jehož ruce byla měřicí šňůra. I řekl jsem: Kam jdeš? A on mi odpověděl: Jdu změřit Jeruzalém, abych viděl, jaká je jeho šířka a jaká je jeho délka. A hle, anděl, který se mnou mluvil, vyšel, a jiný anděl mu vyšel vstříc a řekl mu: Běž, promluv k tomuto mládenci a řekni: Jeruzalém bude obýván jako města bez hradeb pro množství lidí i dobytka v něm. Neboť já, praví Hospodin, budu pro něj ohnivou zdí kolem dokola a budu slávou uprostřed něho. Hej, hej, vyjděte a utečte ze severní země, praví Hospodin, neboť jsem vás rozptýlil jako čtyři nebeské větry, praví Hospodin. Zachraň se, Sijóne, ty, který bydlíš u dcery babylónské. Neboť tak praví Hospodin zástupů: Po slávě mě poslal k národům, které vás oloupily; neboť kdo se vás dotýká, dotýká se zřítelnice jeho oka.

Neboť aj, mávnu svou rukou proti nim a stanou se kořistí svých služebníků; i poznáte, že mě poslal Hospodin zástupů. Plesej a raduj se, dcero sijónská, neboť hle, přicházím a budu přebývat uprostřed tebe, praví Hospodin. A v onen den se k Hospodinu připojí mnohé národy a budou mým lidem; a budu přebývat uprostřed tebe, i poznáš, že mě k tobě poslal Hospodin zástupů. A Hospodin zdědí Judu jako svůj podíl ve svaté zemi a znovu si vyvolí Jeruzalém. Umlkni před Hospodinem, veškeré tělo, neboť povstal ze svého svatého příbytku. Zachariáš 1,12–2,13.

Zaslíbení, že si Hospodin znovu zvolí Jeruzalém, se naplnila, když starověký Izrael po svém babylónském zajetí znovu vybudoval Jeruzalém, avšak proroci hovoří více o posledních dnech než o dnech, v nichž sami žili. Hospodin byl „pozvednut ze svého svatého chrámu“ dne 22. října 1844,

když povstal a přešel ze Svatyně do Nejsvětější svatyně; tehdy mělo „veškeré tělo“ před Hospodinem „zmlknout“, neboť nadešel předobrazný Den smíření, v souladu s Abakukem 2,20.

Hospodin však je ve svém svatém chrámu; nechť před ním umlkne celá země. Abakuk 2,20.

V té době bylo Janovi v jedenácté kapitole Zjevení řečeno, aby změřil chrám, který Zacharjáš spatřil, když „opět pozdvihl“ své „oči a pohleděl, a aj, muž, v jehož ruce byla měřicí šňůra“. Tu se Zacharjáš zeptal: „Kam jdeš?“ A Jan řekl Zacharjášovi: „Změřit Jeruzalém, abych viděl, jaká je jeho šířka a jaká je jeho délka.“ Dějiny znovuvybudování Jeruzaléma po sedmdesátiletém zajetí a dějiny, které začaly v roce 1798, ale skončily ve vzpouře, když v roce 1844 přišel třetí anděl, obojí označují dílo, které započalo 11. září 2001.

Jižní království, město Jeruzalém a král David jsou všichni onou „hlavou“, v níž se má zjevit Boží charakter. Severní království představuje „tělo“; a když se Pán rozhodl znovu „smilovat se nad Jeruzalémem“, „potěšit jej“ a znovu si jej „vyvolit“, označuje tím zapečetění sto čtyřiceti čtyř tisíc, které zahrnuje spojení mrtvých suchých kostí Laodiceje, a poté oživení těchto kostí v mocné vojsko.

Toto dílo je znázorněno v třicáté sedmé kapitole Ezechiele a je představeno severním a jižním královstvím, která poskytují podobenství o díle naplnění smluvního zaslíbení vepsat Jeho zákon do srdcí a myslí sto čtyřiceti čtyř tisíc. Ze dvou holí je jedna, a pouze jedna, označena jako hlava, a jestliže věříte, jestliže vaše oči mohou vidět a vaše uši mohou rozumět, pak to označuje druhou hůl jako tělo.

V příštím článku budeme v tomto studiu pokračovat.

„Na základu, který položil sám Kristus, apoštolové vybudovali Boží církev. V Písmu se obraz stavby chrámu často užívá k znázornění budování církve. Zacharjáš odkazuje na Krista jako na Ratolest, která má vystavět Hospodinův chrám. Hovoří o pohanech jako o těch, kdo mají při tomto díle pomáhat: ‚I ti, kteří jsou daleko, přijdou a budou stavět v chrámu Hospodinově;‘ a Izajáš prohlašuje: ‚Synové cizinců vystavějí tvé zdi.‘ Zacharjáš 6,12.15; Izajáš 60,10.“

„Petr o budování tohoto chrámu píše: ‚Přistupující k němu, kameni živému, lidmi sice zavrženému, ale u Boha vyvolenému a drahocennému, i vy sami jako živé kameny se budujete v dům duchovní, ve svaté kněžstvo, abyste přinášeli duchovní oběti, příjemné Bohu skrze Ježíše Krista.‘ 1 Petr 2,4.5.

„V lomu židovského i pohanského světa apoštolové pracovali a vynášeli kameny, aby je kladli na základ. Ve svém listu věřícím v Efezu Pavel řekl: ‚Nejste tedy již cizinci a přistěhovalci, nýbrž spoluobčané svatých a členové Boží domácnosti; jste vybudováni na základě apoštolů a proroků, kde sám Ježíš Kristus je úhelným kamenem; v němž celá stavba, pevně spojená, roste v svatý chrám v Pánu; v němž i vy jste společně budováni v příbytek Boží v Duchu.‘ Efezským 2,19–22.“

„A Korintským napsal: ‚Podle milosti Boží, která mi byla dána, jako moudrý stavitel jsem položil základ, a jiný na něm staví. Ale každý ať hledí, jak na něm staví. Jiný základ totiž nikdo nemůže položit než ten, který již je položen, a tím je Ježíš Kristus. Staví-li pak kdo na tomto

základě ze zlata, stříbra, drahých kamenů, dřeva, sena, slámy, dílo každého vyjde najevo; neboť onen den je ukáze, protože bude zjeven v ohni, a oheň vyzkouší dílo každého, jaké je.‘ 1 Korinským 3,10–13.“

„Apoštolové stavěli na pevném základu, totiž na Skále věků. K tomuto základu přinášeli kameny, které vylomili ze světa. Stavitelé nepracovali bez překážek. Jejich dílo bylo krajně ztíženo odporem Kristových nepřátel. Museli zápasit proti zaslepenosti, predsudkům a nenávisti těch, kdo stavěli na falešném základě. Mnozí, kteří pracovali jako budovatelé církve, mohli být přirovnáni ke stavitelům hradby za dnů Nehemjášových, o nichž je psáno: ‚Ti, kteří stavěli zeď, i ti, kteří nosili břemena, a ti, kteří nakládali, každý jednou rukou konal dílo a druhou rukou držel zbraň.‘ Nehemjáš 4,17.“ Skutky apoštolů, 595–597.